

prism
ปรีชัม

โดยราช.

ไม่เชือด อย่าลบล้าง

โปรดใช้วิญญานในการอ่าน

บันทึกเรื่องเล่าจากโงงยามแห่งไสยเวทและผีสาร
โปรดอย่าอ่านคนเดียวในคำคืนชนหัวลุก!

เรื่องนี้เป็นความเชื่อส่วนบุคคล
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน
หากเนื้อหามีส่วนหนึ่งส่วนใดทำให้ไม่สบายใจ
โปรดอ่านเพื่อความบันเทิงเท่านั้น

— ลอยชาย.

prism
ปรีซึม

ไม่เชื่อดอย่าลบหลู่ โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ลอยชาย.

เขียน

JUNG จัง

วาดภาพประกอบ

การอ่านดีคือการหาความสุข

ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ โปรดใช้วิญญานในการอ่าน

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7938-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ ทศ ปริญาคนิต
ผู้ช่วยบรรณาธิการ พรปวีร์ คงหนู • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข
พิสูจน์อักษร ปุณยวิทย์ พันธุ์แก้ว, วรณพร อาสนวิทยา

คำนำสำนักพิมพ์

ตั้งแต่กระทั่ง “อีกเรื่องเล่า...จากลูกพระนเรศ” ในพันทิปเมื่อ 11 ปีที่แล้ว ลอยชายก็บอกเล่าประสบการณ์สยองที่ได้ผจญมาโดยตลอด จนเรื่องหลอนแต่ละช่วงชีวิตของเขาสะท้อนแง่มุมความเป็นมนุษย์ที่น่าสนใจ

ลอยชายเป็นทั้งผู้เขียน (Writer) และเป็นตัวละครผู้เล่าเรื่อง (Narrator) ทุกเรื่องเล่าผ่านมุมมองคนที่หนึ่งซึ่งเขาเรียกแทนตัวเองว่า “ผม” หนังสือเล่มนี้จึงเป็นเหมือนอัตชีวประวัติ (Autobiography) ซึ่งเผชิญบันทึกเรื่องเหนือธรรมชาติเข้าไปด้วย

สิ่งน่าสนใจของงานประเภทอัตชีวประวัติคือความหมายที่ซ่อนอยู่ระหว่างบรรทัด ผู้เล่าเรื่องมักเผยบางอย่างเกี่ยวกับตัวเองออกมาโดยไม่รู้ตัว คนบางคนอาจปั้นเสริมเติมแต่งตัวเองเพื่อให้ดูดีด้วยการบรรยายสรรพคุณตัวเองอย่างเกินตัว คนบางคนวาดภาพตัวเองให้อยู่ห่างจากเหตุการณ์ใช้ความรุนแรงด้วยการละบทบาทตัวเองไปเสีย มนุษย์มักเผยตัวตนที่ไม่ได้เล่าในเรื่องที่กำลังเล่า

ท่ามกลางเสียงสันประสาทของเหล่าภูตผีและผู้คนในหนังสือเล่มนี้ เราจะพบเสียงเบาๆ ในใจของลอยชาย ที่แทรกกันวาระหว่างตัวอักษร เราเห็นมนุษย์คนหนึ่งที่ตั้งตาสองตาไม่หลับเมื่อต้องเจอกับเรื่องวิกฤต มนุษย์ที่ไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง มนุษย์ที่เมื่อมองย้อนกลับไปในอดีตก็สงสัยว่าเลือกเดินถูกต้องหรือไม่

แม้เวลาจะผ่านพ้น ประสบการณ์สั่งสม เรื่องเล่าแต่ละเรื่อง
ห่างกันหลายปี แต่ตัวตนเหล่านี้ก็ยังคงอยู่ แค่เพียงเปลี่ยนไป
ตามความคิดและการเติบโตของลอยชาย ในฐานะคนธรรมดา
คนหนึ่ง

ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน เต็มไป
ด้วยปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติที่นักอ่านอาจต้องใช้วิจารณญาณ
ในการอ่าน แต่ลึกๆ แล้วผลงานชิ้นนี้บอกเล่าไหม้ไลน์การเติบโต
ของมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งที่มีความเจ็บปวดไม่ต่างไปจากเรา
ทุกคน

prism
บริษัท

สารบัญ

1

อีกเรื่องเล่า...จากลูกพระนเรศ

กันยายน 2556

5

2

ประสบการณ์แสนแสบของคนรอบดูดวง

เมษายน 2560

71

3

คืนเดือนมืด

พฤศจิกายน 2562

103

4

วิวัฒนาการ

ตุลาคม 2564

163

5

หม้ายผมแดง

มิถุนายน 2565

203

ลวัลดีครับ “ลอยชาย.” ครับ

ผมขออนุญาตแนะนำตัวด้วยนามปากกาที่ทุกคนน่าจะ
เรียกแทนชื่อผมมาตั้งแต่เมื่อ 11 ปีก่อน อาจบอกได้ว่า
จุดเริ่มต้นของงานเขียนทั้งหมดที่ผ่านมาเป็นเหมือนโดะรี
ที่เป็นทั้งการ ‘บันทึก’ และ ‘ระบาย’ สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นใน
ช่วงหนึ่งของชีวิต โดยครั้งแรกที่เราได้รู้จักกันอาจเป็น
หนังสือเล่มนี้ หรือกระทู้แรกที่เขียนไว้ในเว็บพันทิปเมื่อ
หลายปีก่อน

สิ่งต่าง ๆ มากมายเกิดขึ้น ผ่านเข้ามาและผ่านไป
ทิ้งเอาไว้เพียงความทรงจำและแนวคิดที่เริ่มซึมซับและ
เรียนรู้ เพราะฉะนั้น ‘เรื่องเล่า’ ที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน
ก็พลอยมีความเปลี่ยนแปลงไปตามวันเวลาและอายุที่
มากขึ้นด้วยเช่นกัน เรื่องบางเรื่องเราเคยคิดเห็นอย่างนั้น
ในตอนนั้น วันนี้พอมองย้อนกลับไปแล้วอาจมองมันในอีก
รูปแบบหนึ่ง ภาษาที่ใช้เขียน วิธีการที่ถ่ายทอด ความ
ลึบลึก ความลำบากใจ หรือแม้แต่ความรู้สึกที่ผ่านเข้ามา
กระทบก็ล้วนแล้วแต่เติบโตไปตามแนวทางของมันเช่นกัน
แม้ไม่ดีที่สุด แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ผมพอทำได้และคิดได้

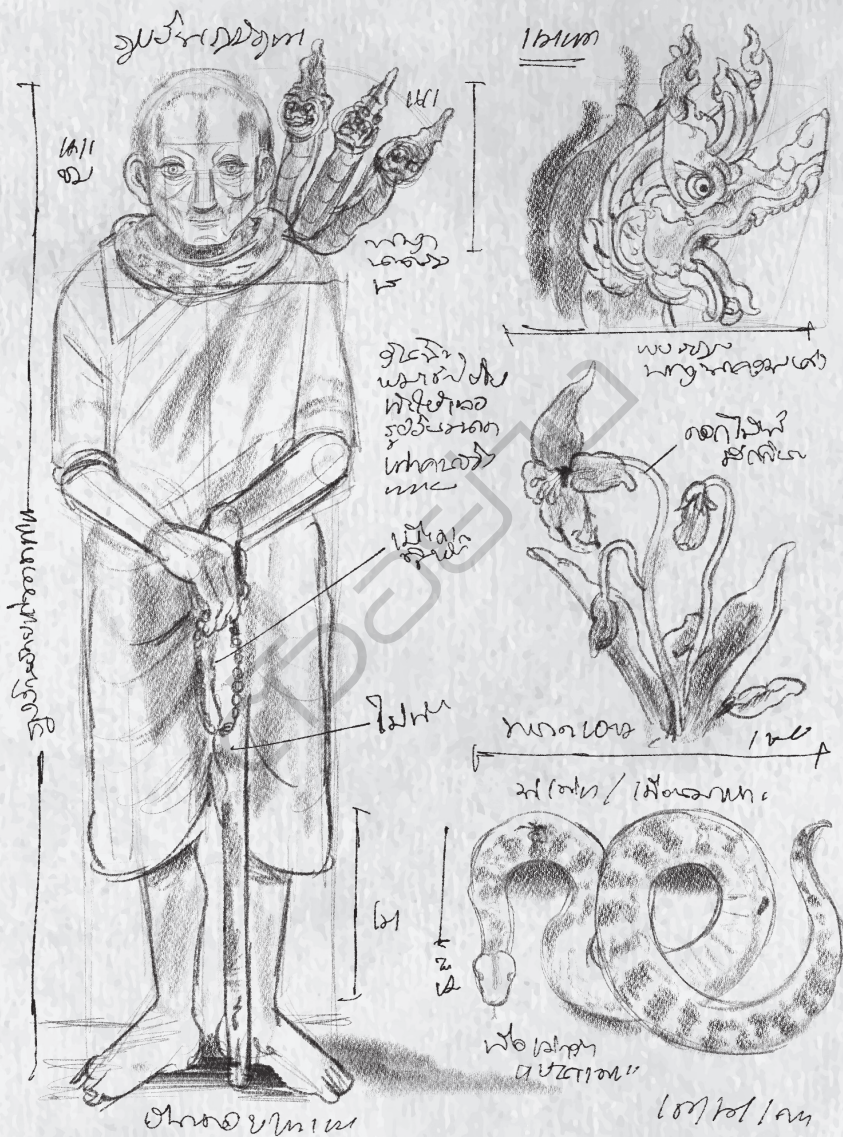
ภูต ผี ปีศาจ ไสยเวท พิธีกรรม ต่างเป็นเหมือน
เรื่องเล่าที่ไม่เคยจางหายไปจากสังคม มันซ่อนเร้นอยู่ใน
มุมมูมหนึ่งที่วิบๆ แวมๆ คล้ายเงาไม้ที่วิบไหวไปมา บ้าง
ก็มองเป็นเพียงตำนานเมืองที่อาจมีอยู่จริงหรือไม่ก็ได้
ผมอาจเป็นเพียงคนส่วนหนึ่งในหลายคนที่มีโอกาสได้
เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้นมาบ้าง ความอึดอัด

คับข้องใจในความแปลกแยกและผิดแผกทำตัวเป็นเหมือน
ชนวนให้ผมหาที่ระบาย มันจึงถูกแปรรูปออกมาในแง่ของ
'งานเขียน' ตามความสนใจใคร่รู้ของตัวเองจนมาถึงวันที่
อยากยึดเอางานเขียนเป็นอาชีพในขั้นปลาย

เรื่องเล่าที่ผมเขียนจึงดูเหมือนมีชีวิตขึ้นมาใน
ความคิดของผม เพราะมันเติบโตไปพร้อมกับตัวผู้เขียน
ในหลากหลายแง่มุม จาก 'พื้นที่ระบายอารมณ์' กลายเป็น
'บันทึกชีวิต' ในอีกความหมายหนึ่งเช่นกัน เวลาย้อนกลับ
ไปอ่านก็เหมือนได้เห็นตัวเองในวันนั้น ที่เราในวันนี้อาจ
อยากเชกหัวให้เจ็บอยู่ลึกที่เหมือนกัน

ทั้งนี้ ผมขอขอบคุณ 'เพื่อนๆ' ที่เติบโตมาด้วยกัน
ติดตามอ่านกันมาอย่างยาวนาน และขอกล่าวคำว่ายินดี
ที่ได้รู้จัก สำหรับ 'เพื่อนๆ' ที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาเป็น
ครั้งแรก

สุดท้ายนี้ เรื่องที่ผมกำลังจะเล่าให้ฟังเป็นเพียง
ประสบการณ์และความเชื่อส่วนบุคคล ไม่ได้มีจุดประสงค์
ในการหลอกลวงหรือมอมเมาในสิ่งใด จึงโปรดใช้
วิจารณญาณในการอ่าน และหากเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใด
รบกวนหรือสร้างความไม่พอใจให้ท่านผู้อ่าน โปรดอ่าน
เพียงเพื่อความบันเทิง เหมือนฟังเพื่อนคนหนึ่งเล่าเรื่อง
ให้ฟังยามล้อมกองไฟก็พอแล้ว

อีกเรื่องเล่า...จากลูกพระนเรศ

กันยายน 2556

“นะมามิ สิริสา พิมพัง
พุทธะ ญาณะ นเรศวร
ลัทธิพะ ทุกขะ สเมตารัง
สันติทั้ง สุขะทั้ง สะทาติ”

เรื่องนี้เกิดขึ้นในช่วงที่ผมเรียนอยู่ชั้นปี 1 ผมใช้รหัสนิสิตขึ้นต้นด้วย 56 ตามปีที่เข้าเรียน ตอนนั้นผมจบจากมหาวิทยาลัยแห่งนั้นมาได้ประมาณหนึ่งปีเศษแล้ว แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนั้นทุกคนทุกเหตุการณ์ ยังคงชัดเจนอยู่ในความทรงจำ เพราะมันเปลี่ยนแปลงชีวิตผมไปโดยสิ้นเชิง

คำว่า ‘ลูกพระนเรศ’ ไม่ได้หมายถึงบุตรหรือธิดาในองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช แต่เป็นคำที่ใช้เรียกแทนนิสิตในมหาวิทยาลัยนเรศวรซึ่งถวายเป็นลูกหลาน เพื่อขอให้ท่านช่วยดูแลคุ้มครองและเป็นนัยถึงการขออาศัยพระนามท่านตลอดการศึกษา ทุกๆ ปีจะมีพิธีถวายเป็นลูกหลานนิสิตใหม่อยู่เสมอ ผมก็เป็นหนึ่งในคนที่เคยได้เข้าร่วมในพิธีด้วยเช่นกัน

อาจจะต้องเกริ่นก่อนว่าผมเองเกิดมาพร้อม ‘ความผิดปกติ’ อย่างหนึ่งที่ใครๆ เรียกกันติดปากว่าพวกเห็นผี แต่ผมอาจจะมากไปกว่านั้นสักหน่อย เพราะนอกจากมองเห็นแล้ว ผมยังพูดคุย

และรับฟังเสียงของพวกเขาก็ได้ในบางเวลา ผมผ่านอะไรมามาก่อนข้างเยอะ ผมมีความสามารถพิเศษอีกอย่างคือ ‘ดูดวง’ และหลายๆ คนก็เข้ามาถามเพราะเรื่องนี้เช่นกัน

บททวนดูดี ๆ แล้ว เรื่องนี้เริ่มต้นจากสิ่งเล็กๆ ที่ไม่มีใครคิดว่าจะสร้างความวุ่นวาย **พี่มุก**เรียกผมไปพบที่ภาควิชาในช่วงหัวค่ำวันหนึ่ง เพื่อนๆ พี่มุกอยากดูดวงกันหลังจากที่พี่มุกโฆษณาหลอกล่อเกี่ยวกับผมเอาไว้หลายอย่าง

ผมกับเพื่อนสองคนมาถึงที่จอดรถ เวลานั้นตึกเรียนมีแต่ความเงียบ แสงไฟสีส้มอาบลานจอดรถ สนามฟุตบอลขนาดใหญ่อยู่อีกฝั่งถนน มีคนพาสัตว์เลี้ยงมาวิ่งเล่นดูน่ารักดี แต่หากมองเลยไปอีกนิดจะมีแต่ทิวไม้และความวังเวง คิन्नนั้นมีดีมาก ไม่มีแสงจันทร์หรือแสงดาวช่วยให้แสงสว่าง

เราเดินผ่านโถงยามที่ว่างเปล่า ทันทีที่ผ่านประตูเข้ามาก็ต้องหยุดชะงัก เพราะทั่วทั้งตึกมืดสนิท ไม่มีแม้แต่ไฟสลักดวงที่เปิดอยู่ พวกผมที่เป็นเด็กใหม่ยังไม่รู้ว่าสวิตช์ไฟอยู่ตรงไหน เราเลือกเดินผ่านความมืดไปยังอีกฝั่งของตึก ซึ่งมีโถงกว้างและอ่างปลาล้อมรอบ

แฟลชมือถือคือเครื่องนำทางที่ดีที่สุด เราเดินมาจนสุดโถงกว้างก่อนจะถึงทางเชื่อมที่พาออกไปยังโรงอาหารคณะ ทางเดินเป็นช่องแคบกว้างประมาณสี่ห้าเมตร สองข้างทางเป็นห้องปฏิบัติการที่ไม่มีหน้าต่าง ที่ตรงนั้นจึงมืดสนิท มีเพียงแสงไฟสลัวๆ จากประตูทางเชื่อมที่อยู่สุดทางเดิน

เราเียนมองหน้ากันหวาดๆ เพราะวันนั้นไม่มีใครอยู่ในตึก นอกจากเราสามคน อีกอย่างเราก็ไม่รู้ด้วยว่าห้องชมรมที่พี่มุก

บอกเราไว้อยู่ตรงไหนของตึกเรียนแห่งนี้ เพื่อนผมสาธิตไฟฉาย
ส่องไปมาใกล้ๆ กับกำแพงห้องน้ำเพื่อมองหาสวิตช์ไฟ

“อย่าเปิดนะ”

พวกเราสะดุ้งสุดตัวแทบจะหัวใจวายหลังจากได้ยินเสียงของ
พี่ส้มที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำใกล้ๆ พี่ส้มเห็นว่าเรากำลังจะ
เอื้อมมือไปเปิดไฟทางเดินจึงรีบห้าม เพราะเป็นนโยบายประหยัดไฟ
ของทางภาคิชา หลังเวลาเลิกเรียนในหังดใช้ไฟที่ไม่จำเป็น เปิดได้
เฉพาะในห้องปฏิบัติการเท่านั้น

พี่ส้มเป็นเพื่อนของพี่มุกซึ่งผมเคยเจอมาก่อนแล้วสองสาม
ครั้ง เธอเดินนำพวกเราไปตามทางเดินอย่างคล่องแคล่ว อาจ
เพราะพี่เขาอยู่ที่นั่นมาเกินกว่า 5 ปีแล้วก็ได้ เราเดินตรงมาได้
ประมาณครึ่งหนึ่งของทางเดินยาวก็เห็นห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งที่มี
ประตูสองชั้นกันเอาไว้ อีกข้างตรงส่วนที่เป็นกระจกของประตู
ยังมีกระดาษและฟิวเจอร์บอร์ดปิดเอาไว้ทั้งแผ่น ไม่แปลกที่เรา
จะไม่เห็นแสงสว่างจากห้องนี้เลย

ผมเดินเข้ามาในประตูของห้องที่มีป้ายไม้เล็กๆ ติดเอาไว้
เหนือวงกบว่า ‘ชมรมเคมี’ ผ่านประตูไม้ชั้นแรกจะมีประตูกระจก
อีกหนึ่งบานก่อนเข้าไปในห้อง ด้านในเป็นห้องเล็กๆ มีโต๊ะเก้าอี้
และโซฟา ตามมุมห้องมีชั้นหนังสือเอาไว้เก็บหนังสือเรียนและ
วิทยานิพนธ์ของรุ่นพี่ที่จบไปแล้ว

วันนั้นมีพี่ๆ ป.โทมานั่งรอผมอยู่ประมาณ 6-7 คน รวม
พี่มุกและพี่ส้มที่เพิ่งนำทางมา แต่ผมกลับสะดุดตากับรุ่นพี่คนหนึ่ง
ที่ผมยังไม่ทราบชื่อในตอนนั้น พี่เขานั่งอยู่ที่มุมในสุดของห้อง
สายตาที่มองมาไม่เป็นมิตรสักเท่าไร แสดงออกถึงความไม่พอใจที่มี

“ถูกกลับแล้วนะ”

ยังไม่ทันจะได้เอ่ยปากทักทาย พี่คนนั้นก็ลุกเดินออกจากห้อง ผ่านตัวผมไปโดยที่ไม่มองหน้ากันเลยสักนิด ตอนที่พี่เขาเดินผ่านผมไป ผมรู้สึกเย็นสันหลังวาบ ขนลุกชันไปจนถึงต้นคอ

ด้วยความตกใจ ผมจึงหันไปมองแผ่นหลังของพี่เขา แล้วต้องขนลุกอีกครั้ง เพราะมีเงาดำแปลกๆ เดินตามเขาไปด้วย เป็นเงาร่างดำทะมึนของชายร่างใหญ่คนหนึ่ง เดินตามติดด้วยระยะห่างไม่ถึงครึ่งเมตร ชายคนนั้นไม่ได้ใส่เสื้อผ้า ช่วงล่างเป็นผ้าโจงกระเบนเก่าๆ มัดเอวไว้อย่างลวกๆ ตามเนื้อตัวมีรอยสักเป็นอักขระยันต์หลายแห่ง แต่ที่น่าขนลุกที่สุดคือแอกไม้ขนาดใหญ่ที่ล้ามมือทั้งสองข้างให้อยู่สูงขึ้นมาในระดับหัว

หลังจากได้สติกลับมา ภาพตรงหน้าก็หายไป เหลือเพียงเสียงฝีเท้าของรุ่นพี่ที่เดินเข้าไปในความมืด ตัวผมเองเดินกลับเข้ามาสนทนากับพี่คนอื่นในห้องเล็กๆ นั้น

พี่มุกบอกว่าก่อนที่ผมจะมาถึง **พีวท**ที่เพิ่งเดินออกไปอยากดูดวงกับผมมาก แม้กระทั่งเมื่อไม่กี่นาทีก่อนที่ผมจะเหยียบเข้ามาในห้องนี้ พี่เขาเองยังคงพูดคุยสนุกสนานกับเพื่อนๆ ยังพูดอยู่เลยว่าจะถามเรื่องนั้นเรื่องนี้

“วิทย์มันเป็นอะไรหรือเปล่า” พี่มุกถามเหมือนจะรู้อะไรบางอย่าง

“จะว่าเป็นก็คงเป็นแหละครับ พี่เขาดูแปลกๆ” ผมยังไม่ได้ตอบอะไรชัดเจน

เราเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเป็นเรื่องของพี่ๆ ที่นั่งอยู่ในห้อง จนเวลาล่วงเลยไปเกือบครึ่งคืน ก่อนจะกลับ พี่มุกกับเพื่อนๆ

วนเข้ามาถามถึงพีวีกอีกครั้ง ผมไม่ได้มีข้อสรุปใดๆ ให้ เพียงแต่บอกเล่าในสิ่งที่เห็น สีน้าของทุกคนไม่ประหลาดใจนัก เหมือนคาดการณไว้แล้ว

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” ผมถามกลับไป

แต่พี่มุกก็ไม่ยอมเล่าให้ผมฟัง บอกไว้แล้วว่าละอีกที ตอนนี้พี่มุกต้องการวิธีช่วยเหลือพีวีกและพิสูจน์ว่ามีสิ่งผิดปกติเข้ามายุ่งวนวากับเพื่อนของพวกเขาจริง

ทางออกที่ผมแนะนำคือการไปเอาน้ำมนต์จากวัดใหญ่มาให้พีวีกดื่ม เพราะปกติแล้วน้ำมนต์ที่ผ่านการสวดทำวัตรมาอย่างยาวนานจะมีพุทธคุณขับไล่สิ่งไม่ดีให้ออกไปจากคนนั้นๆ ได้ แต่ถ้าไม่ได้มีอะไรเกาะกุมอยู่ก็จะเป็นเพียงการดื่มน้ำธรรมดาๆ ดังนั้นหากผู้ดื่มมีอาการแปลกๆ เราจะสันนิษฐานคร่าวๆ ได้ว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น

วันรุ่งขึ้นพี่มุกและเพื่อนๆ นัดกันว่าจะไปเอาน้ำมนต์ในช่วงเช้า เพราะผมกำชับไว้ว่าควรจะเป็นช่วงก่อนเพล แต่แผนที่วางไว้ก็กลับตาลปัตรเพราะทุกคนติดต่อกันไม่ได้ ไม่ว่าใครจะโทร.หากันก็ไม่ติด เหมือนสัญญาณไม่ดีหรือโทรศัพท์พัง แปลกที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน เมื่อติดต่อกันไม่ได้ก็ไม่มีใครออกจากหอพัก

พี่สั้มที่มีรถยนต์ร้อนใจ กลัวว่าจะมาไม่ทัน พี่มุกก็คิดเช่นนั้นและตัดสินใจขี่มอเตอร์ไซด์มาที่หอพักของพี่สั้มทั้งที่ติดต่อกันไม่ได้ เมื่อมาถึงก็พบพี่สั้มยืนกระวนกระวายรออยู่ที่ลานจอดรถ

นาฬิกาบนข้อมือบอกเวลาว่าเกือบๆ จะสิบโมงแล้ว ทั้งสองตัดสินใจขับรถยนต์เพื่อนไปรับเพื่อนๆ ที่หอพักของแต่ละคน ถ้าเจอก็เจอ ถ้าไม่เจอก็จะไปกันเท่าที่มี ทุกวินาทีที่นั่งอยู่บนรถ

ที่มุกพยายามโทร.หาเพื่อนทุกคน แต่ก็ยังไม่ได้ผลเช่นเดิม แม้จะเปลี่ยนเป็นโทรศัพท์ของพี่ส้มก็ให้ผลไม่ต่างกัน

โชคดีเป็นของทุกคน เพราะเมื่อรถยนต์ของพี่ส้มเคลื่อนตัวมาถึงหน้าปากซอย ก่อนจะเข้าสู่ถนนใหญ่รอบมหาวิทยาลัย พวกเพื่อนคนอื่นๆ ก็วนรถมอเตอร์ไซด์เข้ามาที่หน้าซอยพอดี ทุกคนรีบเอารถไปจอดที่ร้านสะดวกซื้อใกล้ๆ ก่อนจะขึ้นรถมาด้วยอาการกระวนกระวายไม่แพ้กัน

บนรถ ทุกคนพูดขึ้นมาพร้อมๆ กันว่า “ทำไมเราโทร.หากันไม่ได้” ไม่มีใครตอบได้ แต่ทุกคนก็คิดเหมือนกันว่าจะเสี่ยงดวงเอา เลยที่มอเตอร์ไซด์ออกมาเจอกันตรงหน้าปากซอยโดยบังเอิญเรื่องแปลกๆ ยังไม่หมดแค่นั้น เส้นทางจากมหาวิทยาลัยไปถึงวัดพระศรีรัตนมหาธาตุมีระยะทางประมาณ 10 กิโลเมตร รถพี่ส้มกระตุกเหมือนจะดับอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งยังมีรถใหญ่อย่างรถทัวร์รถบรรทุกคอยเบียดและแซงอย่างน่าหวาดเสียวอีกหลายครั้ง จนคนในรถวิตกกังวลกันไปตามๆ กัน

คนขับรถเริ่มเครียด แต่ก็ต้องพยายามไปให้ถึงที่หมายโดยเร็วที่สุด เมื่อมาถึงที่วัดก็ต้องเสียเวลาวนรถหาที่จอดอีกสักหนึ่ง เวลาที่เหลือก่อนช่วงเพลเริ่มน้อยลงเรื่อยๆ เมื่อได้ที่จอดทุกคนตัดสินใจวิ่งแทนที่จะค่อยๆ เดิน ที่ทางเข้าด้านข้างวิหารทุกคนพยายามมองหาถังน้ำมันดี มีพระรูปหนึ่งยืนกวาดลานวัดอยู่ใกล้ๆ พระรูปนั้นเห็นพวกพี่ๆ ก็ยิ้มเรียกให้เข้ามาหา

“มาเอาน้ำมันดีกันเหอโยม ทางนี้ๆ”

พระรูปนั้นชี้นิ้วไปทางประตูเล็กๆ ข้างวิหารซึ่งมีถังน้ำขนาดใหญ่ตั้งอยู่และมีสายสิญจน์โยง พวกพี่ๆ ไม่มีภาชนะมา

รอน้ำมนต์กลับไป พี่มุกขอรับกวนพระรูปนั้นอีกครั้งหนึ่งเรื่อง
ภาชนะ

พระท่านเดินหายเข้าไปตรงที่นั่งพักใต้ต้นไม้ใกล้ๆ นั้น
แล้วกลับมาพร้อมขวดพลาสติกในมือ พี่มุกรีบวิ่งไปรอน้ำมนต์
ลงขวด ทันทีที่น้ำมนต์เต็มขวดปิดฝาเรียบร้อย เสียงกลองเพล
ดังก้องทั่วทั้งวัด ก่อนกลับพวกพี่ๆ เข้าไปกราบลาพระท่านอีกครั้ง
และขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือในครั้งนี้

“หมดเคราะห์หมดโศกนะโยมมะ”

พวกพี่ๆ กลับมาถึงมหาวิทยาลัยได้อย่างปลอดภัย ตลอด
ทางกลับ รถยนต์ไม่แสดงอาการกระตุกเหมือนตอนขาไป พี่มุก
กับเพื่อนๆ นัดเจอกันอีกครั้งในช่วงเย็น เพราะพี่วิทติดงานกับ
อาจารย์ตลอดช่วงบ่าย

ประมาณห้าโมงเย็น พี่มุกเข้ามาที่ตึกพร้อมถือขวดน้ำมนต์
ในมือ เพื่อนคนอื่น ๆ นั่งรอตรงม้านั่งข้างหน้าภาควิชา พี่มุกมองหา
ตัวเพื่อนสนิทอย่างพี่วิทแต่ก็ยังไม่เห็นวี่แวว พวกพี่ๆ นั่งรอพี่วิท
ต่ออีกสักครึ่งชั่วโมง

พี่วิทเดินออกมาจากตึกภาคด้วยสีหน้างุนงงว่าทำไม
เพื่อนถึงรวมตัวกันพร้อมหน้าพร้อมตา พี่มุกเอ่ยปากทัก ทำเป็น
ชวนคุยแล้วก็หลอกจะให้กินน้ำมนต์ แต่ก็ไม่เนียนสักเท่าไร ไม่รู้
เหมือนกันว่าพี่วิทสังเกตได้ด้วยตัวเอง หรือใครบางคนรับรู้ว่
น้ำในขวดไม่ใช่น้ำธรรมดา

“มึงจะเอาอะไรให้กูกิน” พี่วิทเสียงแข็งมองหน้าพี่มุก

“ก็น้ำไ้ ทำงานมาเหนื่อยๆ กินน้ำหน่อยเหอะ” พี่มุก
คะยั้นคะยอ

ชักชวนเกมบังคับอยู่นาน พี่วิทก็ยอมรับน้ำไปดื่ม น้ำที่แบ่งไปนั้นเป็นแก้วเล็กๆ ดื่มทีเดียวก็หมด แต่พี่วิทก็เลือกที่จะจิบทันทีที่จิบน้ำหมดไปแล้ว พี่วิทก็เดินออกไปข้างตึกไม่พูดไม่จา ลักครู่เพื่อน ๆ ก็ได้ยินเสียงเหมือนคนอาเจียน

พี่มุกวิ่งตามไปดู เห็นพี่วิทกำลังพยายามจะอาเจียนเอาหน้าที่เพิ่งดื่มเข้าไปออกมา

“อย่าอ้วกนะ!” พี่มุกตะโกนห้าม เดินเข้าไปลากแขนพี่วิทออกมาจากตรงนั้น แล้วบอกให้เพื่อนอีกคนหนึ่งในกลุ่มไปส่งพี่วิทที่หอพักทันที

พี่มุกกับพี่วิทยืนรอเพื่อนเอารถมารับอยู่ตรงฟุตปาธหน้าตึก พี่วิทดูเจียมมากกว่าปกติ ยืนเหม่อมองไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย เพื่อนที่ไปเอารถก็ยังไม่ได้มาสักทีจนพี่มุกถาม เพื่อนตะโกนตอบกลับมาว่า สตาร์ตรถไม่ติด ทำอย่างไรก็ไม่ติด

สุดท้ายเพื่อนเลือกที่จะเซ็นรถมาจอดข้างทางที่ทั้งสองคนยืนอยู่เพื่อให้ทุกคนช่วยกันสตาร์ตรถ หลังจากพยายามอยู่นาน รถก็ยังไม่ติด จนพี่มุกคิดว่าคงไม่ใช่อาการรถเสียทั่วไปอย่างแน่นอน พี่มุกพนมมือท่วมหัว สวดมนต์แผ่เมตตาให้กับรถมอเตอร์ไซด์ที่จอดอยู่

ผมได้ฟังในภายหลังก็รู้สึกตลกอยู่เหมือนกัน แต่แปลกที่หลังจากจบบทสวดมนต์ รถก็ติดขึ้นมาเสียเฉยๆ แต่ที่แปลกไปกว่านั้นคือสีหน้าของพี่วิทที่ฉายแววไม่พอใจเป็นอย่างมาก พี่วิทขึ้นคร่อมซ้อนคนขับแล้วให้เพื่อนขี่ออกไป รถค่อยๆ เคลื่อนตัวออก พี่วิทเหลียวหน้าหันมามองพี่มุกด้วยสายตาไม่เป็นมิตร จนรถกลับสายตา

หลังจากเพื่อนคนนั้นเอาฟิวท์ไปส่งหอ พี่มุกกับเพื่อนๆ ก็กังวลว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นอีก จึงตัดสินใจกันว่าคืนนี้ทุกคนจะไปนอนเป็นเพื่อนฟิวท์

ทุกคนแยกย้ายกลับหอพักเพื่อไปอาบน้ำ เตรียมตัวมาเจอกันในช่วงค่ำ เรื่องแปลกๆ ก็เกิดขึ้นอีกในตอนพี่มุกและพี่สั้มกำลังอาบน้ำ ระหว่างหลับตาก็ปรากฏภาพของชายร่างใหญ่นุ่งโจงกระเบนสีแดงเข้มเด่นชัด ชายคนนั้นยืนมองอย่างไม่สออารมณ์ ทั้งสองคนตกใจจนเกือบเป็นลม

พี่สั้มออกจากห้องน้ำมารีบกดโทรศัพท์หาพี่มุก ทั้งสองคนคิดว่าอาจเป็นเพราะเรื่องไปเอาน้ำมนต์เมื่อเช้า เพราะพี่มุกกับพี่สั้มเป็นตัวตลกตัวดี ทั้งสองคนรีบแต่งตัวแล้วจะออกมาเจอกันที่ร้านข้าวใกล้ๆ

ยังไม่ทันที่จะแต่งตัวให้เสร็จ พี่มุกก็ได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนในกลุ่ม ใจความชวนใจหายเป็นอย่างมาก **ฟิวท์หายตัวไป**

พี่คนนี้เตรียมตัวเสร็จไวจึงออกมาจากหอก่อนเพื่อนๆ เมื่อไปถึงหอพักของฟิวท์ก็เคาะประตูอยู่นาน เมื่อไม่มีคนเปิดจึงลองบิดลูกบิดประตู

ห้องไม่ได้ล็อกเอาไว้ ข้าวของในห้องยังอยู่ตามปกติ แม้กระทั่งไฟและพัดลมก็เปิดไว้ ที่มากไปกว่านั้นคือรองเท้าของฟิวท์ก็ยังอยู่ในห้องตามปกติ แต่เมื่อเดินไปเปิดประตูห้องน้ำก็ไม่พบตัวของเจ้าของห้อง เมื่อลองโทร.เข้าโทรศัพท์ก็พบว่าถูกทิ้งเอาไว้ในห้องอีกเช่นกัน รวมถึงกระเป๋าสตางค์ที่วางไว้ข้างๆ กัน

เพื่อนๆ รีบมารวมตัวกันที่หอของฟิวท์ บางคนก็ออกไปซื้อถวณหาตุ๊กก็ไม่พบ จนถึงช่วงหัวค่ำฟิวท์ก็เดินกลับเข้ามาที่

หน้าหอพัก เพื่อนๆเดินเข้าไปถามว่าไปไหนมา ก็ได้คำตอบว่า
ไปที่ลานสมเด็จพระมา ถามว่าไปยังไง เดินไป ไปกับใคร ไปคนเดียว
แล้วทำไมไม่ใส่รองเท้า ไม่รู้ ไปทำไม ไม่รู้

ท่าทางของพีรวิฑูไม่ค่อยอยากสนทนากับเพื่อน ดูไม่พอใจ
และค่อนข้างรำคาญ สุดท้ายพีรวิฑูก็ขอแยกตัวกลับขึ้นไปบนห้อง
ก่อนทั้งๆอย่างนั้น

พี่แม็ก เพื่อนอีกคนหนึ่งในกลุ่มถูกทิ้งให้อยู่เป็นเพื่อนพีรวิฑู
คนอื่นๆออกไปซื้อข้าวเข้ามากินกัน

ช่วงที่พี่แม็กอยู่เผ่าพีรวิฑูในห้อง พี่แม็กไม่รู้ว่าจะทำอะไรขึ้น
บ้าง ก่อนหน้านั้นพี่เขาติดสอนพิเศษตลอดเลยไม่ได้มารับรู้ด้วย
พี่แม็กบอกแล้วว่าพีรวิฑูเจียบๆ ไม่ชวนคุย เขาก็ถือว่าแคงวง
เพราะเห็นเอาแต่นอนผ้าห่มคลุมหัวอยู่บนเตียง

ไม่นานเพื่อนทุกคนก็กลับมาพร้อมข้าวในมือ ระหว่างนั้น
กินข้าวกันพีรวิฑูก็ไม่ยอมลุกมากินด้วย บอกว่าไม่หิว ตลอดเวลา
ก็เอาแต่หมกตัวอยู่ในผ้าห่มหันหลังให้เพื่อน

“วิฑู มึงยังใส่พระอยู่เปล่า” อยู่ดีๆพี่แม็กก็ถามขึ้นมา

“วิฑู ได้ยินกูไหมเนี่ย” พี่แม็กถามซ้ำหลังจากไม่มีคำตอบใดๆ
กลับมา

พีรวิฑูยังไม่ตอบ ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติ เพื่อนๆมองหน้ากัน
ก่อนจะมีคนลุกไปจับพีรวิฑูพลิกตัวกลับมาเพื่อบังคับให้สนทนากัน

“ไม่ได้ใส่”

ตอนนั้นสิร้อยที่แม่พีรวิฑูให้มาถูกวางไว้บนหัวนอน ปกติแล้ว
เขาจะใส่อยู่ตลอด ไม่เคยเห็นถอดเลยสักครั้ง

“ทำไมไม่ใส่” พี่แม็กถาม

“กะกะ อี๊ดอัด รำคาญ”

เพื่อน ๆ รู้สึกเหินห่างไปทั่วส้นหลัง พี่มุกและเพื่อน ๆ พยายามบังคับให้พี่วิทใส่พระอีกครั้ง แต่แน่นอนว่าพี่วิทไม่ยินยอม พี่มุกพยายามแล้วก็ไม่ได้ผล เพื่อน ๆ ทุกคนก็ช่วยกัน จากการขอให้ใส่พระกลายเป็นช่วยกันสวดมนต์ เพราะคิดว่าคงจะช่วยได้บ้าง

พี่มุกที่สวดมนต์อยู่เป็นประจำเป็นคนนำสวด แล้วให้เพื่อนคนอื่น ๆ จับตัวจับมือพี่วิทลุกขึ้นมานั่งสวด ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นเกินกว่าที่คาดไว้มาก นอกจากพี่วิทจะปฏิเสธแล้วก็เริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้นพร้อมกับพูดประโยคเดิมวนไปวนมา

“พวกมึงจะทำอะไรกู”

ทุกคนหยุดมองเพื่อนที่ตอนนี้นั่งกอดเข่าร้องไห้อยู่บนเตียง พร้อมกับผ้าห่มที่ยังคลุมสูงจนถึงใบหน้า ภาพที่เห็นยิ่งตอกย้ำความผิดปกติของเพื่อนที่รู้จักกันมานานกว่าเจ็ดปี

เพื่อน ๆ ในห้องตัดสินใจบังคับให้พี่วิทใส่สร้อยพระ ด้วยการขึ้นไปนั่งคร่อมกอดให้นอนลงกับเตียง เพื่อน ๆ ช่วยกันจับแขนขาในช่วงแรกพี่วิทยังร้องไห้หน้าสงสาร เผื่อถามแต่ว่า “พวกมึงจะทำอะไรกู” น้ำเสียงและท่าทางทำให้เพื่อนเริ่มสงสาร จึงผ่อนแรงที่มีมือลงจนพี่วิทดิ้นหลุด

พอรู้สึกตัว ทุกคนก็รีบกอดพี่วิทไว้ดังเดิมโดยมีพี่แม็กเป็นคนนั่งคร่อมหุบเอาสร้อยบนหัวเตียงมาคล้องคอเพื่อนตรงหน้าอย่างทุลฤ์ทุเล พี่วิทพยายามดิ้น เพื่อน ๆ ก็พยายามกอด พี่แม็กพยายามสอดห่วงคล้องของสร้อยคอให้ลงล็อกเพื่อสวมสร้อย

“ได้แล้ว!”

พี่แม็กตะโกนลั่นห้อง แต่ตอนที่กำลังจะลุกออกจาก

ตัวเพื่อน สร้อยแดงหลุดจากกันแล้วลงมากองบนเตียงอย่างน่าประหลาด ทุกคนหน้าซีด มองหน้ากัน แล้วพร้อมใจกันออกแรงกดให้มากกว่าเดิม พี่แม็กพยายามสอดสร้อยเข้าห่วงอีกครั้ง

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่สร้อยหลุดออกลงมากองที่เตียง พี่สั่มสลับหน้าที่กับพี่แม็ก พี่สั่มใช้ความพยายามอย่างมากเช่นกัน ในที่สุดพี่สั่มก็ใส่สร้อยพระลงบนคอพี่วิทได้

ทันทีที่สร้อยพระถูกใส่ลงบนคอโดยไม่มีที่ท้าวาจะหลุดอีกต่อไป พี่วิทก็นอนหมดแรงบนเตียง เมื่อทุกคนแน่ใจแล้วว่า เขาจะไม่ลุกขึ้นมาอาละวาดหรือถอดสร้อย จึงค่อยๆ ทอยลงจากเตียงมานั่งเฝ้าบนพื้นห้องแทน พี่มุกคิดแล้วว่าเรื่องเริ่มบานปลายใหญ่โต จะปล่อยไว้อย่างนี้ก็คงจะไม่ไหวเสียแล้ว

ผมในวันนั้นต้องเข้าร่วมกิจกรรมเพชรซีไนต์ของทางมหาวิทยาลัย เป็นกิจกรรมสำหรับน้องใหม่ทีนี่ลิตใหม่ทุกคน ต่างรอคอย วงดนตรีที่จะขึ้นเล่นคอนเสิร์ตคือวงสวีตมัลเล็ทที่ผมชื่นชอบเอามากๆ กิจกรรมเป็นไปอย่างสนุกสนานตลอดตั้งแต่บ่ายจนถึงกลางคืน

ก่อนงานคอนเสิร์ตจะมีงานประกวดคัดเลือกดาวเดือนมหาวิทยาลัยซึ่งก็สนุกสนานไม่แพ้กัน ผมได้รับโทรศัพท์จากพี่มุก ตั้งแต่ช่วงเวลาประมาณสองทุ่มครึ่ง แต่ตอนนั้นผมยังสนุกกับงานข้างในอยู่ จึงรับสายแล้วตอบปิดๆ ไปก่อนว่า “เดี๋ยวโทร.กลับครับ ยังไม่ว่าง”

ผมคิดว่าจะโทร.กลับหลังงานเลิก แต่พี่มุกโทร.มาหลายครั้ง จนต้องกดรับสายแล้วตอบกลับไปอีกว่า “ยังไม่ว่างครับ” เสียงดนตรีที่ดังกระหึ่มทำให้ผมไม่ได้ยินเสียงของพี่มุกเลยแม้แต่บ่อย

ผ่านไปไม่นานพื้มุกก็กดโทรศัพท์มาหาผมซ้ำอีกหลายครั้ง ผมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมจะต้องโทร. มาติดๆ กันอย่างนี้ แต่แล้วโทรศัพท์ของผมก็เบตหมด คงเพราะผมใช้มาทั้งวัน ผมไม่ได้ใส่ใจอะไร คิดว่าเลิกงานค่อยยืมโทรศัพท์ของเพื่อนโทร. กลับไป

เพียงไม่กี่นาทีหลังจากที่โทรศัพท์เบตหมด **ต้อม** เพื่อนของผมที่อยู่อีกมุมหนึ่งของแถวที่นั่งก็เดินเข้ามาหาผม หน้าตาตื่นๆ พร้อมยื่นโทรศัพท์ให้บอกว่า “พื้มุกโทร. มา”

“ฮัลโลครับพื้” ผมต้องตะโกนแข่งกับเสียงดนตรีและคนดู

“แกเปิดเครื่องหนีพี่เหรวะ” พื้มุกตะโกนกลับมา ผมต้องอุดหูอีกข้างจึงจะพอได้ยิน

“เปล่าพี่ เบตมันหมด เลิกงานแล้วค่อยโทร. หาได้ไหม”

“แกออกมาตอนนี้เลยได้ไหม วิหมันแยแล้ว”

ผมได้ยินก็กังวล แต่ก็ไม่สามารถออกจากกิจกรรมได้ เพราะเป็นกิจกรรมบังคับของทางมหาวิทยาลัย จึงได้แต่บอกไปว่ารอให้งานเลิกก่อนแล้วกัน อีกอย่างผมที่ยังไม่รู้รายละเอียดก็ยังสนุกอยู่กับวงดนตรีด้วย

พonganเล็ก ผมเดินออกมาพร้อมกับเพื่อนอีกสามสี่คน ตกลงกันว่าจะแวะไปหาอะไรกินกันก่อนกลับเข้าหอพัก แต่ว่าก่อนหน้านี้พวกเพื่อนๆ คงต้องตามผมไปหาพื้มุกก่อน ตอนนั้นผมบอกเพื่อนแล้วว่ามึนระกับพื้มุก

ผมยืมโทรศัพท์ต้อมโทร. หาพื้มุกเพื่อถามทาง พี่เขารับสายด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด คงเป็นเพราะรอผมอยู่หลายชั่วโมง แต่ผมก็ไม่ได้สนใจอะไรมากนัก ก็ไม่ว่าง จะให้ทำอะไร ผมยืนนุกยแจ

มอเตอร์ไซค์ให้เพื่อนขี่ เพราะผมต้องคุยเรื่องเส้นทางกับพี่มุก

พอออกประตูสี่ใกล้กับคณะวิศวะ เลี้ยวเข้าซอยมืด ๆ มาจนสุดซอยจะเจอกับทางตันซึ่งมีหอพักตั้งอยู่ ใกล้ ๆ นั้นมี ต้นโพใหญ่ครีမ်สูงตั้งตระหง่าน บรรยากาศในซอยเปลี่ยวและ เงียบสนิท วังเวงจนน่าขนลุก เพื่อน ๆ ที่ขี่รถตามกันมาเร่งเครื่อง ให้เข้ามาเกาะกลุ่มกันมากขึ้น

เมื่อมาถึงหอพักของพี่วิท พวกเราจอดรถตรงรั้วริมถนน พี่มุกเดินนำไปนั่งที่ศาลาของหอพัก สีหน้าไม่สู้ดียิ่งทำให้ชัดเจนว่า เรื่องที่เรา กำลังจะเจอไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ แล้ว

ผมขอให้พี่มุกเล่าเรื่องราวให้ฟังอย่างเร่งรีบ รวมถึงสิ่งที่ เพิ่งเกิดขึ้น พี่มุกสุดท้ายใจเข้าเอือกใหญ่ก่อนจะค่อย ๆ เล่าเรื่องราว

“เป็นไง แก่ได้ไหม” พี่มุกหันมามองหน้าผมเมื่อเล่าเสร็จ

ผมยังไม่ได้ตอบ ขอใช้เวลาหนึ่ง ๆ ต่ออีกสักหน่อยเพื่อ สื่อสารกับใครก็ตามที่อยู่บริเวณนี้ ผมหลับตาลงท่ามกลางคน ล้อมรอบตัว ตั้งจิตให้สงบเพื่อรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น หากชายผู้นี้ ยังมีบุญวาสนา หากชายผู้นี้เป็นผู้ถูกกระทำ ขอให้ท่านทั้งหลาย ช่วยเปิดทาง บุญกุศลใด ๆ ที่เขาได้สร้าง ขอให้หนุนนำชักจูง พวกเราเดินไปสู่ทางสว่าง

เมื่อเสร็จสิ้นการอธิษฐาน จินตภาพในหัวของผมก็ปรากฏ เป็นเบงกียี่สิบเก้า ๆ ใบหนึ่งลอยเด่นชัดในความมืด บนแผ่น กระดาษมีอักษรที่ผมไม่รู้จักเขียนเอาไว้เต็มไปหมด

“พี่มุก พี่วิทเขาพยักหน้าอะไรติดตัวบ้างไหม”

“ไม่มีนะ ไม่เคยเห็นมันพูดถึงเลย”

“ผมว่ามีครับ พี่มุกช่วยบอกให้ใครก็ได้ไปค้นกระเป๋าใส่ต่างค์

พี่เขาดู ถ้าเจอ เอามาให้ผมตอนนี้เลย”

พี่มุกโทร.หาพี่แม็กที่อยู่ข้างบน ถ่ายทอดข้อความตามที่ผมบอกครบถ้วนทุกพยางค์ จากนั้นเราก็ทำได้เพียงแค่ออ

หลังจากพี่แม็กได้รับสายโทรศัพท์จากพี่มุก พี่เขาก็คิดอยู่ครู่หนึ่งว่าจะแอบหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาอย่างไรให้เจ้าตัวไม่สงสัย อีกอย่างสภาพของพีวืทตอนนี้ก็น่ากลัวเสียเหลือเกิน เพื่อนผู้หญิงอีกคนที่มานั่งเฝ้าด้วยกันถึงกับเริ่มมีน้ำตาคลอเบ้า

พี่แม็กค่อย ๆ กระซิบบอกเพื่อนที่นั่งใกล้เตียงที่สุดให้มองหากระเป๋าสตางค์ของพีวืทที่น่าจะอยู่หัวเตียงใกล้ ๆ กับโทรศัพท์ พี่คนที่นั่งใกล้สุดเห็นสิ่งที่ต้องการแล้วค่อย ๆ หยิบมันมาไว้ในมือซ่อนเอาไว้ข้างหลังเจี๊ยบ ๆ สะกิดให้เพื่อนที่นั่งติดกันส่งต่อกันมาเรื่อย ๆ จนถึงมือพี่แม็กที่นั่งอยู่ติดประตู

“เฮ้ย พวกมึง แม็กโทร.มาวะ ออกไปรับโทรศัพท์ก่อนนะ”

พี่แม็กรีบปลิกตัวออกมานอกห้องเพื่อค้นกระเป๋าสตางค์ในมือตามคำบอกเล่าของพี่มุก

พวกผมนั่งรออยู่ข้างล่างได้สักครู่หนึ่ง พี่แม็กก็เดินกึ่งวิ่งลงมาจากชั้นบนหน้าตาดื่น ในมือชูของบางอย่างห่างจากตัว มันคือแบงก์ยี่สิบที่เก่าจนเกือบจะเปื่อยยับยู่ยี่ เขียนยันต์อักษรเอาไว้เต็มไปหมดและยังมีทองคำเปลวที่หลุดลอกออกมาจนเหลือเพียงเศษเล็ก ๆ

ผมรับมันไว้ในมือเพื่อพิจารณาดูว่าคืออะไร สิ่งที่ถูกเขียนไม่ใช่อักขระทางพุทธคุณที่ผมคุ้นเคย แต่เป็นเหมือนอักษรในอีกภาษาหนึ่งที่ผมไม่เคยเห็น แต่ที่แน่ ๆ คงไม่ใช่ของดี เพราะทันทีที่หยิบมันมาไว้ในมือ ผมก็เวียนหัวและอยากอาเจียน

“เอาไปทิ้งใต้ต้นไม้เลยครับ อย่าไปเสียดายมัน”

ผมยืนคืนให้พี่แม็ก แต่พี่เขาก็ถูกล้ำๆ กลัวๆ ราวไม่อยากจะแตะต้องมันอีก ผมจึงหันไปยืนให้ต้อมที่ผมดูแล้วว่าดวงแข็งพอทนทานกับสิ่งไม่ดีเหล่านี้ได้ อีกทั้งต้อมเองก็มีใครบางคนคอยคุ้มครองอยู่เสมอ การจะเข้ามายุ่งกับเรื่องพวกนี้จึงไม่ใช่เรื่องยากมากนัก

“ไปครับ ขึ้นไปข้างบนกัน”

ผมและเพื่อนๆ เดินตามพี่มุกกับพี่แม็กขึ้นมาข้างบน ผมจำไม่ได้แล้วว่าห้องพักของพี่วาทอยู่ชั้นอะไร จำได้แค่ว่าหอพักนั้นค่อนข้างเก่าและมีท่อน้ำอยู่นอกกำแพง ไม่ได้ฝังเอาไว้อย่างหอสมัยใหม่ ไฟที่มีค่อนข้างสลัวและติดๆ ดับๆ พี่มุกหันมาบอกกับพวกเราว่าพี่วาทอยู่หอนี้มาตั้งแต่ป.ตรี จนถึงตอนนี้ป.โทแล้ว พี่มุกเองก็ไปมาหาสู่กับเพื่อนตลอด แต่ไม่เคยรู้สึกว่ามันวังเวงเท่าครั้งนี้มาก่อน

หมาจรจัดที่วิ่งไปมาอยู่แถวๆ หอผลัดกันนอนรับเป็นจังหวะ เสียงเย็นเยียบของพวกมันทำเอาพวกผมขยับเข้ามาใกล้กันอย่างพร้อมเพรียง

ผมมองไปยังประตูห้องเบื้องหน้า พี่มุกมองหน้าผมเชิงถามว่าพร้อมหรือยัง ผมพยักหน้าให้นิดหนึ่งก่อนที่พี่มุกจะบิดลูกบิดเข้าไปข้างใน ทันทีที่ประตูถูกเปิด ผมรู้สึกได้ถึงกลิ่นเหม็นที่คุ้นเคยลอยมาปะทะหน้าด้วยน้ำหนักระมาณหนึ่ง

ผมใช้เวลาครู่หนึ่งหลับตา สวดบทอัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เคารพและคอยดูแลผมอยู่เสมอมา จากนั้นจึงรวบรวมความกล้าแล้วก้าวเท้าตามพี่มุกเข้าไปในห้อง

ในห้องมีพี.ป.โทคนอื่น ๆ อยู่อีกหลายคน ทุกคนนั่งอยู่บนพื้นที่มุมห้องห่างจากเตียงมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ สายตาที่พวกพี.ป.มองผมนั้นเหมือนมีคำถามและข้อสงสัยหลายอย่าง แต่สิ่งโดดเด่นที่สุดก็คงจะเป็นพีวีท

ชายผิวคล้ำร่างผอมแห้งแต่สูงโปร่งนั่งคุกเข่าอยู่บนเตียงในห้องที่ไม่ได้เปิดแอร์ ผ่านวมนา ๆ ห่มคลุมตัวเขาอย่างไม่กลัวว่าจะร้อนหรือเป็นลม สายตาที่จับจ้องผมดุเดือดและแข็งกร้าว แม้ว่านี่จะเป็นครั้งแรกที่ได้สบตากันซึ่ง ๆ หน้า

“มึงเอามาทำไม กูเกลียดมัน” เสียงทุ้มต่ำของพีวีทลอดผ่านผ่านวมออกมา

“อะไรของมึง เพิ่งจะเจอกัน ไปเกลียดอะไรนื่อง”

ผมเดินเข้าไปนั่งที่กลางห้องโดยไม่สนใจคำด่าทอของเจ้าของห้อง นั่งมองหน้าเขาอย่างใครรู้ ใครกันที่เข้ามาแฝงอยู่ในกายนี้ ใครกันที่ต้องการจะทำร้ายชายคนนี้ อะไรที่ทำให้คนเราเลือกใช้คุณสมบัติรุนแรงขนาดนี้กับใครสักคนหนึ่งได้ลงคอ

“ปล่อยเขาเถอะครับ พูตไปก็ไม่ฟังหรอก หาน้ำให้ผมสักขวดสิครับ”

พี่คนหนึ่งในกลุ่มเปิดตู้เย็นส่งน้ำที่ยังไม่ได้แกะพลาสติกให้ผม ผมต้องการจะทำน้ำมนต์อีกแบบหนึ่งที่ไม่ใช่น้ำมนต์วัด พวกผมเรียกง่าย ๆ ว่าเป็นน้ำมนต์ล้างอาถรรพ์ ไม่ได้มีพุทธคุณด้านดี ๆ เหมือนอย่างน้ำมนต์จากพระหรือวัด แต่มีสรรพคุณในการชะล้างสิ่งไม่ดีโดยตรง

ระหว่างที่ผมทำน้ำมนต์ พีวีทก็ถามถึงของในกระเป๋าสตางค์ของตัวเอง

“ใครเอาอะไรของกูไปไหน”

ผมเหลือบตามมองพี่เขานิดหนึ่ง แต่พี่แม็กตกใจจนเก็บสีหน้าไว้ไม่อยู่ หลังจากทำนํ้ามนต์เสร็จผมก็ให้พี่ๆ เอาไปให้พี่วิทกิน แน่نونว่าเขาไม่ยอมกิน แม้ว่าพี่วิทจะง่วนอยู่กับการปฎิเสศเพื่อนๆ ตรงหน้า แต่สายตาคุณั้นไม่เคยละไปจากผมเลย

หลังจากการบอกแถมบังคับ พวกพี่ๆ ก็สามารถรอกนํ้ามนต์ใส่ปากของพี่วิทได้ เขามองน้ำไว้อย่างนั้น ไม่ยอมกลืนจนเพื่อนต้องใช้มือมาช่วยปิดปากกว่าจะกลืนลงไปได้

เพียงอีกเดี๋ยวชายร่างผอมแห้งก็ล้มตัวลงนอนกับเตียงด้วยท่าทางอ่อนเปลี้ย ไม่ใช่เพราะนํ้ามนต์ที่ผมทำนั้นรุนแรงอะไร แต่เป็นเพราะคุณไสยหรือวิญญาณใดๆ ก็ตามที่แฝงอยู่ในกายเนื้อนั้นมีฤทธิ์มาก การต่อต้านความไม่เข้ากันของกระแสบวกและลบจะยิ่งรุนแรงมากเท่านั้น จึงเป็นเรื่องยากที่ร่างกายมนุษย์ธรรมดาจะทนทานความรุนแรงได้ หากคิดภาพไม่ออกก็ลองนึกถึงภาพเวลาเรารดน้ำลงไปบนน้ำมันร้อนๆ ครับ

สายตาของพี่วิทยังแข็งกร้าว สายตาที่มีแต่ความโกรธความเกลียด ตลอดเวลาที่ยืนพึมพำในลำคอว่า “กูเกลียดมัน”

ผมเรียกหานํ้าอีกสักเกลลอนหนึ่ง อยากจะให้มึนนํ้ามนต์เก็บไว้ให้พี่วิทดื่มกินอีกสักพักใหญ่และอยากจะแจกจ่ายให้พี่ๆ คนอื่นๆ เก็บไว้ด้วย เพราะทุกคนที่เกี่ยวข้องมีสิทธิ์พบอันตรายเช่นกัน

ตลอดเวลาในการทำนํ้ามนต์เพิ่ม ดวงตาคุณั้นจ้องผมจนแสบและแดงขึ้นเรื่อยๆ เพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งของพวกพี่ๆ นั่งน้ำตาไหล เมื่อผมทำเสร็จก็ยื่นให้กับพี่มุกเก็บเอาไว้ โดยกำชับไว้ว่า

**“ผมมามอบตัว ผมเป็นหมออาคม รับจ้างงานคุณไสยทุกประเภท
ทำเรื่องไม่ดีมาเยอะ แต่ผมอยากหยุดแล้ว ช่วยจับผมที”**

ห้าประสบการณ์หลอนชวนสะพรึง

บอกเล่าโดยชายผู้คล้ำไปในโลกแห่งไสยเวท

เรื่องอาภรรพ์และความเชื่อซึ่งซ่อนอยู่ทุกซอกหลืบของสังคมไทย
ตั้งแต่ใจกลางเมืองแห่งแสงสีจนถึงป่าช้าอันมืดมิด

- **อีกเรื่องเล่า...จากลูกพระนเรศ** เรื่องผีจากรั้วมหาวิทยาลัย...
เมื่อเพื่อนสนิทของเราเปลี่ยนเป็นคนละคน
- **ประสบการณ์แสนแพ่งของคนชอบดูดวง** เรื่องเล่าชวนหลอน
ของหญิงสาวผู้คลั่งไคล้คำทำนาย
- **คืนเดือนมืด** หมออาคมเข้ามามอบตัวต่อตำรวจด้วยสาเหตุปริศนา
- **วิวหัมมาร** ฝันประหลาดของหญิงสาวกับชายปริศนาหน้าขาวซีด
- **หม้ายผมแดง** อาภรรพ์คืนป่าช้าแตกกับคู่หูสัปเหร่อเจนวิชา

รวมเรื่องเล่า **True Horror**
จากกระทู้ยอดฮิตของ **ลอยชาย.**
ใน Pantip และ readAwrite

หมวดเรื่องสืบ

ISBN 978-616-18-7892-4

Cover Design: Kraize.

Illustration: JUNG จิง

295 หน้า